

PRAPOR SPÁSY

LÉTO 2016

Prapor spásy – elektronický, nebo ne?

Po pěti letech se vracíme k elektronické podobě Praporu spásy. Je určitě mnohem jednodušší rozesílat ho takto všem emailovým kontaktům, které máte. Bude to ale fungovat?

Jistě, v posledních letech došlo k velkému posunu, objevily se chytré telefony a tablety, které mnozí z nás denně užívají. Informace jsou mnohem dostupnější, než bývaly. Stisknutím tlačítka se dostanete k odpovědi na cokoli, na co jen pomyslíte. Prostřednictvím různých sociálních médií se s kýmkoli můžete spojit.

Před lety kázali pastoři (i důstojníci Armády spásy) proti lstivým trikům, které se k nám dostávají díky sociálním médiím, a varovali křesťany, aby se jim vyhýbali. Dnes se i v Armádě spásy stávají tato média stále častějším nástrojem k udržování komunikace s členy a návštěvníky našich sborů. Podáváme informace, sdělujeme naše aktivity a oznamujeme různé akce, můžeme tam také publikovat kázání a biblické hodiny.

Podoba sborových sdělovacích prostředků se mění, nic podobného jsme dřív nepoužívali. Tiskneme stále méně sborových zpravodajů nebo letáčků s různými kresbami. Nahrazují je elektronický zpravodaje, informace na facebooku nebo na webových stránkách.

Přestali jsme mluvit o možném zlu, které přináší internet a sociální média, ale přijímáme tyto prostředky jako možnost, jak lidi zasáhnout, jako nástroj pro komunikaci s lidmi ve sboru i s dalšími lidmi.

Věřím, že je to dobré a prospěšné. Pomáhá nám to zasahovat Božím slovem a Boží láskou ty lidi, ke kterým bychom se jinak nedostali. Přesto jsem stále přesvědčená o tom, že jsou to jen pomocné prostředky. Stále se domnívám, že jakákoli komunikace prostřednictvím sociálních médií a dalších elektronických možností nemůže nahradit vliv, který mají osobní kontakty. Při přijímání všech těchto možností bychom neměli zapomínat, že lidé potřebují osobní přijetí, potřebují, abychom se jim věnovali osobně.

Byli jsme stvořeni tak, abychom nežili sami. Potřebujeme se setkávat s druhými lidmi nejen na displeji chytrého telefonu nebo tabletu, potřebujeme se s nimi setkávat osobně, abychom s nimi mluvili, smáli se nebo plakali společně, abychom je mohli obejmout a sdílet s nimi Boží lásku.

Podle mého názoru nemůžeme být s lidmi spojeni a sdílet se s nimi s evangeliem pouze prostřednictvím elektronických prostředků. Potřebujeme se navzájem a ve chvíli, kdy se setkáme, bychom měli vypnout chytrý telefon a/nebo tablet.

Pokud budete chtít reagovat, ráda si přečtu nebo uslyším váš názor.

Majorka Attie van Wagtendonková

Sedm smrtelných hříchů

Majorka Philippa Smale

Podle tradice označuje církev sedm hříchů jako „smrtné“: zlobu, chamtivost, lenost, pýchu, chtíč, závist a nenasytnost. Proč jsou ale nazývány „smrtné“? Opravdu vedou ke smrti? Jestliže např. nenasytnost vede k přejídání, povede pravděpodobně ke smrti. Tyto hřichy se ale nazývají „smrtné“, protože jsou významným prohřeškem proti takovému životu, jakým Bůh chce, aby lidé žili. Jejich nejextrémnější forma je naprosto ničivá.

1. ZLOBA

Zlobu můžeme popsat jako extrémní hněv. Hněv sám o sobě není hřichem. Obyčejný každodenní hněv je možné směřovat k děláním pozitivních změn a neměl by působit nenapravitelné škody.

Ježíš se například rozzlobil, když našel v jeruzalémském chrámě směnárny a prodavače. Řekl: „Můj dům bude zván domem modlitby, ale vy z něho děláte doupe lupičů“ (Matouš 21,13). Chtěl, aby poutníci a ti, kteří se přicházeli do chrámu modlit, tam měli takové místo, kde by mohli s Bohem mluvit, aniž by se museli znepokojovali směnným kurzem (zvířata k obětem se mohla kupovat pouze za zvláštní menu) a tím, jsou-li jejich zvířata dostatečně dobrá.

Jsou věci, kvůli kterým bychom se měli zlobit: nespravedlnost, krutost, útlak, vykořisťování. A pokud nás hněv vede k boji za spravedlnost, soucit, utvrzení a posílení druhých a dodávání síly, není to hřích.

Jak je to s ženou, která svému příteli rozstříhala všechno oblečení, protože ukončil jejich vztah? Její hněv byl namířen k odplatě, to je negativní. Nebylo v něm nic, z čeho by mohlo vzejít něco dobrého.

Totéž platí o muži, který zjistil, že jeho bývalá manželka má nového přítele. Poškrábal klíčem jeho auto. Na chvíli mu to přineslo pocit uspokojení, ale nebyl v tom krok vpřed, žádná změna k lepšímu – jeho špatná nálada se zhoršila a neměl naději na světlejší chvíle, na lásku a na změnu.

Zloba – extrémní hněv – se stává smrtelným hřichem tehdy, když vede lidi k pomstě nebo k násilným činům. Stává se smrtícím, když je přivádí na místo, kde není žádná naděje. Pán Bůh nechce, abychom zmizeli na tmavém, beznadějném místě, kde není láska. Chce, abychom pocit hněvu používali k měnění věcí k dobrému.

2. CHAMTIVOST

Běžnou skutečností je, že k životu potřebujeme peníze. Musíme vydělávat na živobytí, abychom mohli zaplatit účty, koupit potřebné věci a možná i trochu něčeho luxusnějšího. Proč ne? Když ale lidé touží po tom, aby měli víc a víc peněz, víc a víc věcí, stává se z toho chamtivost, a to je smrtelný hřích, který nás ničí.

Na některých autech můžeme vidět samolepky s nápisem: Ten, kdo umře s největším počtem hraček, vyhrává.

V dnešní společnosti je k dostání stále víc hraček, ale nemůžeme vyhrát kvůli tomu, kolik hraček a jaké hračky vlastníme.

Jeden člověk zjistil, že se musí přestěhovat do většího domu s větší garáží, aby měl místo na svůj systém DVD, na počítačové studio, značkový nábytek a tři auta. (A to nemluvíme o jeho manželce a dvou dětech se vším, co patří jim.)

Ježíš k tomu měl co říct: „Dejte si pozor, varujte se veškeré chamtivosti. Život přece nespočívá v hromadění majetku“ (Lukáš 12,15 B21). Potom vyprávěl příběh o jednom bohatém sedlákovi, který měl hojnou úrodu. Stavěl větší a větší stodoly, aby měl kam uložit všechno obilí a zásoby. Myslel si, že pak bude odpočívat a užívat si života. Ale ještě té noci zemřel. Z toho, co nahromadil, neměl vůbec nic.

Peníze a to, co máme, není samo o sobě zlé. To, co určuje, jestli budeme nebo nebudeme mít v životě problémy, je důležitost, kterou svým věcem přisuzujeme. Chceme-li se vyhnout smrtícímu vlivu chamtivosti, musíme dobře sestavit pořadí toho, čemu dáváme přednost.

Ježíš řekl: „Nehromadte si poklady na zemi, kde je ničící mol a rez a kde zloději vykopávají a kradou. Raději si hromadte poklady v nebi, kde je mol a rez není a zloději nevykopávají ani nekradou. Vždyť tam, kde máš poklad, budeš mít i srdce“ (Matouš 6,19-21 B21).

To, co dává Bůh, vydrží. A vydrží to nejen na chvíli, ale na věky.

Služba ženám

Služba ženám mezinárodní Armády spásy byla založena v r. 1907. Poskytuje širokou škálu aktivit vycházejících ze čtyř cílů: uctívání, vzdělávání, společenství a služby. V samých počátcích si ženy na svá setkání přinášely pletení, šití, zažívání. Rády se takto setkávaly s druhými ženami, se kterými si mohly povídat o různých věcech včetně sociálních témat, mohly společně číst Bibli a modlit se.

Konkrétní potřeby žen i problematika služby ženám vždycky zaujímaly význačné místo v práci Armády spásy v České republice. Ve většině sborů existují aktivity zaměřené zvláště na ženy.

V r. 2010 se konal první národní Den žen v České republice. Na žádost žen se tyto dny konají každý rok. Tématem letošního Dne žen bylo Posunout hranice. Tohoto dne se zúčastnilo 80 žen z celé republiky. Letos bylo součástí dne i něco nového: seznámení s misijním projektem, kdy ženy dělají něco pro ženy v České republice. V praxi to znamená, že ženy shromažďují některé věci, které potřebují ženy ve věznicích.

Měli jsme velkou radost z toho, co vyplynulo z dotazníků: ženy hodnotily tento den velmi kladně.

Na otázku, co by bylo potřebné k tomu, aby se služba ženám mohla dál rozvíjet, jsme zjistili, že to jsou materiály spojené se studiem Bible a materiály na tvořivé programy. Budeme se tím zabývat a materiály připravíme.

Rádi bychom se také zaměřili na další témata včetně péče o zdraví, rovnost žen, vzdělávání. Modlíme se za to, aby ovocem této služby bylo získání žen i jejich blízkých pro Ježíše.

Majorka Janneke Rozema
národní koordinátorka služby ženám.

Moje cesta

(Svědectví Marie Bernhardtové při shromáždění, kdy podepisovala Smlouvu vojáka)

Žalm 25, 4-5

**Ukaž mi, Hospodine, cesty své,
svým stezkám nauč mě.
Veď mě a uč mě pravdě své,
vždyť ty jsi Bůh, můj Zachránce,
na tebe spoléhám každý den!**

Před čtyřmi lety jsem byla poprvé na nedělní bohoslužbě ve sboru, loni jsem se stala stoupcem Armády spásy a nyní vstupuji do Armády jako voják, a tak tady dnes stojím před vámi.

Před třemi lety mi dala majorka Janneke Rozema obrázek dvou cest. Jedna je široká, dlážděná bohatstvím, pozlátkem a mocí, která však vede k zatracení. Druhá cesta je úzká, klikatá, je na ní mnoho překážek, avšak vede ke spasení.

Po té široké cestě jsem šla dlouho, žila jsem hříšný život, byla jsem závislá na alkoholu a užívala si života, dokud nepřišel pád. Zůstala jsem sama a bez prostředků. Rok jsem žila na Azylovém domě na Fifejdách, potom jsem díky Armádě získala samostatné bydlení. Uvědomila jsem si, že se nechci vrátit na tu širokou cestu a být zatracena, ale že chci jít tou úzkou cestou, která nebude jednoduchá, ale povede ke spasení.

A tak chci dnes poděkovat vám všem, kteří jste mne na té cestě doprovázeli a sdíleli se mnou mé strasti a trápení. Děkuji Ivě a Rostovi Czekajovým, majorce Janneke Rozema a kapitánce Friedě Hanouwerové, a v poslední době pak kadetům Františkovi a Andrejce Pekárkovým. Ale děkuji také vám, všem bratrům a sestrám, na které jsem se vždy mohla obrátit a našít útěchu a pochopení.

Teprve nyní jsem pochopila, co je to být skutečně šťastná. Víím ale, že bez Boží pomoci bych ničeho nedosáhla a dnes bych tady před vámi nestála. To Ježíš, do jehož rukou jsem vložila svůj život a který mne na mé cestě doprovází a nikdy mne neopustí, způsobil změnu mého života.

Jsem šťastná, že mne poctil darem Ducha svatého. Každý voják hledá své zaměření a působení v Armádě spásy. Já jsem našla svou službu v pomoci lidem bez domova a lidem v nouzi. A to proto, že tu situaci velmi dobře znám, dokážu je pochopit a rozumím jim. S pomocí našeho Pána Ježíše Krista a Ducha svatého se budu snažit tuto úlohu plnit a nezklamat důvěru, která je mi dána. Také moje práce v Přístavu II, kde jsem začala pracovat jako pečovatelka, je moje poslání od Boha.

Vím, že mne Bůh přivedl na tuto cestu, abych se stala vojákem, a že je to jeho vůle pro mne. Protože bez Boha, Ježíše Krista a Ducha svatého by můj život byl ničím.

Amen.

Kadeti

Daniela Bišková byla v Karlových Varech přivítána 12. června jako kadet ročníku *Poslové evangelia*. Vzdělávat se bude v České republice. Toto vzdělávání začne oficiálně v srpnu na Letní škole v Praze.

O týden později jela Daniela spolu s českými a slovenskými kadety ročníku *Radostní přímlovci* do Holandska. Všichni se tam zúčastnili oficiálního radostného shromáždění. Kadeti, kteří ukončili druhý ročník studia, byli jmenováni poručíky a ustanoveni na místa, kde budou působit. Kadeti *Radostní přímlovci* postoupili do druhého ročníku.

Komisař Hans van Vliet také oficiálně přivítal a přijal kadeta Danielu Biškovou.

Fotografie na této stránce: Maarten Feenstra

Jedna Armáda

Armáda spásy začala vydávat materiály *One Army (Jedna Armáda)* už před dvěma roky.

V České republice pilně překládáme jednotlivé knížečky a s nadějí se modlíme za to, abychom první mohli vydat už letos.

Níže uvádíme článek se základními informacemi o komisaři Robertu Streetovi, který tyto materiály napsal, a o tom, jak je používat v dalších zemích a na dalších místech. Článek vyšel v *New Frontiers*, časopise Armády spásy v území USA-západ.

Cílem materiálů 'Jedna Armáda' je sjednotit

Christin Davis

Třináctidílná příručka vysvětluje povahu a cíl Armády spásy.

Robert Street pochází z jedné vesnice v bedfordském hrabství asi 40 mil na sever od Londýna. Ve stoufoldsckém sboru Armády spásy, kde byl původně kravín, jako chlapec jednou poklekl u lavice milosti.

Členové tohoto sboru často vzpomínali na to, jak v londýnském East Endu slyšeli kázat Williama Bootha, zakladatele Armády spásy.

“Ti, kteří o zakladateli mluvili, hovořili s takovým zanícením pro 'ostatní', že jsem vůbec nepochyboval o tom, že hlavním posláním Armády spásy je zasáhnout nespasené. Někteří členové sboru se v srpnu 1912 zúčastnili v Londýně generálova pohřbu. Doprava se zastavila, desetitisíce lidí se chtěli této události zúčastnit – bylo to mohutné vyjádření víry a díkuvzdání.“

Tyto příběhy a nadšení ve Streetovi rezonovaly. Říká: „Myslím, že jsem pochytil něco z ducha Armády, aniž bych si to uvědomoval.“

Tento duch ho nikdy neopustil.

Říká také: “Verš ‘*Komu bylo mnoho dáno, od toho se mnoho očekává*’ (Lukáš 12,48) mi byl vložen do srdce. Cítil jsem, že pokud bych neodpověděl na toto jednoznačné povolání k důstojnictví, koho jiného bych mohl čekat, že odpoví? Cítil jsem vůči Bohu dluh a chtěl jsem mu sloužit z lásky.”

Po 44 letech, kdy sloužil jako důstojník, odešel komisař Robert Street v r. 2013 z aktivní služby do důchodu a slouží teď jako předseda Mezinárodní rady pro doktrínu, učení, Armády spásy. Je plodným autorem. Napsal knížku “*Called to Be God’s People (Povolání stát se Božím lidem)*,” založenou na dvanácti povoláních Armády spásy, která koncem devadesátých let vplynula z práce Mezinárodní komise pro duchovní život, jejímž byl předsedou.

Street řekl: “Má nám vlastně pomoci, abychom pochopili vlastní duchovní život. Pokud mám nějaké obdarování, je to schopnost vyjadřovat věci srozumitelně a nekomplikovaně.“

Tohoto daru využil při vydání Jedné Armády, mezinárodní učební příručky, ve které podrobně

“Tyto materiály jsou určeny k tomu, aby sjednotily salutisty na celém světě a pomohly jim i dalším pochopit poslání a poselství Armády v jasném celosvětovém měřítku,” říká R. Street, který osobně viděl práci Armády spásy v padesáti zemích. „Zahrnuje to, k čemu je Armáda povolána být a jak se projevuje jako součást obecné církve.“

Příručka sestává z 13 knížeček. Úvodní má název „Jeden život“ a týká se jedné Armády sloužící Bohu v jediném životě. Dalších 12 knížeček se vztahuje k jedné Armádě a konkrétním předmětům od „V povolání“ ke „V Kristu“ nebo „Ve smlouvě“, a ke každé je na pomoc i video. Kapitán Nick Coke z území Spojené království s Irskou republikou připravil i část pro mládež, která je součástí každé knížečky. Komisařka Margaret Sutherlandová napsala příručku pro vedoucí.

Kapitán Coke řekl: “Mladí lidé nejsou jen budoucností Armády spásy, ale jsou už teď opravdu skutečnou a důležitou součástí tohoto hnutí. Jestli můžeme vyzbrojit generaci mladých lidí tak, aby žili podle hodnot Božího království, a můžeme to dělat prostřednictvím místních sborů Armády spásy ve 126 zemích na celém světě, jak úžasná věc proměňující svět by to mohla být.“

Ředitelka pro rozvoj poslání sborů v území USA-západ, majorka Cathi Boydová, rozeslala první verzi příručky všem sborům s tím, aby se jí vedoucí sborů zabývali a našli způsoby, jak ji používat, aby mohla lidi zasáhnout.

Říká: “Tyto materiály mluví o tom, kdo jsme, a o myšlence „jedné Armády“ po celém světě, která sdílí stejnou víru v Krista, naše povolání a modlitby, a jsou napsané vstřícným a laskavým způsobem a vyzařuje z nich nadšení.“

Dr. James E. Read, výkonný ředitel Centra Armády spásy pro etiku a voják ve sboru Heritage Park Temple ve Winnipegu v Kanadě, říká, že v současnosti používá jeho sbor učební materiály Jedna Armáda při bohoslužbách.

“Témata z „Jednoho života“ používáme jako témata pro naše shromáždění, ukazujeme rozhovory z videa „člověk na ulici“, a obsah příručky je „vetkán“ do kázání,” říká dr Read. „Obohacuje to moje chvíle uctívání a jsem si jistý, že nejsem sám.“

Generálka Linda Bondová, bývalý vůdce Armády spásy, žádala R. Streeta, aby připravil učební materiály pro svět Armády spásy. Pracovní skupina tuto myšlenku rozvinula a R. Street sestavil tým přispěvatelů. Materiály se překládají do 20 jazyků a lidé v různých oblastech zkontrolovali každou knížku, pokud jde o mezinárodní srozumitelnost.

“Chceme mít jistotu, aby salutisté na celém světě měli stejnou možnost dozvědět se to, co prohlašujeme, a zároveň pomáháme lidem, aby poznali, co k Armádě nepatří,” řekl R. Street. „Může se používat jako základ při nedělních shromážděních nebo při domácích skupinkách, při vyučování vojáků nebo pro stoupence či pro kohokoli, kdo se zajímá o Armádu a má otázky týkající se Armády.“

Podle majorky Svetlany Sharové ze sboru v Elista v Kalmycké republice v Rusku, v převážně buddhistické oblasti, je tento sbor izolovaný od ostatních sborů. Sbor používá učební materiály „Jedna Armáda“.

Majorka říká: “S první knížkou, „Jeden život“, byli seznámeni mladí dospělí na květnovém semináři a v červnu toto téma používali na domácích biblických skupinkách. Vedoucí jedné skupinky se radoval z výsledků, vyučování členy této skupinky inspirovalo.“

R. Street doufá, že odpovídající webové stránky budou podporovat interakci, „aby se stala opravdu mezinárodní a opravdu jednou Armádou.“

